

og især fra den politiske venstrefløj og blandt intellektuelle, der udviste en grænseløs naivitet grænsende til dumhed i forhold til totalitære systemer i Østeuropa og havde romantiske forestillinger om politiske systemer også i Kina, Cuba osv., men heldigvis var demokratiet her i Danmark velfunderet, og det gjaldt i hele koldkrigsperioden.

Det var stærkt forankret, og det vil vel også være uretfærdigt, som det ofte sker, at man afviser al kritik i denne koldkrigsperiode af vores samfund, vores opbygning, med at være venstreorienteret vrøvl.

Men tilbage står, at man har lov at blive kloge-re, og det er der sikkert mange, der er blevet. Man har ret til at skifte mening, og det er der sikkert mange, der har gjort, og der er jo stadig væk, også helt tidsaktuelt i den danske politiske debat, partier og partiformænd, der skifter mening om, hvordan samfundsopbygningen skal være her i landet. Og så må de jo selv vælge både de tidligere og de nuværende, om de vil stå frem og erkende disse ting, det må være op til den enkelte. Men den kolde krig var selvfølgelig en alvorlig periode.

Jeg skal slutte med at sige, at vi vil stemme imod forslaget til vedtagelse.

Jens Hald Madsen (V):

Allerførst kan man jo spørge, om det er relevant at have den her forespørgsel. Debatten er relevant, timingen er gal, og derfor kan jeg sige med det samme, at Venstre ikke kan støtte forslaget til vedtagelse.

Først blev der jo besluttet en PET-undersøgelse sommeren 1999. Venstre stemte ikke for den her undersøgelse, fordi der bl.a. var nogle uafklarede spørgsmål om dens uvildighed og også om det egentlige formål med undersøgelsen. Spørgsmålet var jo, om formålet var at lave en reel historisk gennemgang af, hvad venstrefløjsaktiviteterne gik og foretog sig under den kolde krig, eller om PET-kommissionens formål hovedsagelig var at mistænkeliggøre de embedsmænd i PET, der rent faktisk gjorde et stort stykke arbejde for landets sikkerhed under den kolde krig. Bl.a. derfor stemte Venstre imod.

Og af samme grund – det var også på anmodning fra Det Konservative Folkeparti, Centrum-Demokraterne og Venstre – besluttede regeringen i sommeren år 2000 at sætte DUPI til at foretage en undersøgelse, og i Venstre ser vi meget frem til at se, hvad det endelige resultat vil være af det. Venstre håber bl.a., at vi kan få en klar

indsigt i, hvilke udenlandske organer der opererede inden for de danske grænser samt i, hvordan de opererede.

Samtidig er det en indfaldsvinkel til at få klar gjort, hvilke organer og personer der lod sig forblænde og betage af disse totalitære regimer i det daværende Sovjetunionen og det kommunistiske Østeuropa. Nogle kalder dem sågar nyttige idioter, det kunne jeg jo aldrig finde på at sige her fra talerstolen.

Man kunne også spørge sig selv om, hvad det egentlig nytter. Hvad skal den her debat gøre godt for? Venstre finder denne debat utrolig vigtig.

Prøv at tage min generation. Hvor mange i min generation og fremad har reelt forstået, hvilke trusler Danmark stod over for under den kolde krig? Hvem ville egentlig have troet på de angrebsplaner, som Warszawapagten havde? Hvis man under den kolde krig havde fortalt dem, at man faktisk ville bruge atomvåben mod Danmark, hvem ville have troet på det? Hvem ville have troet på den infiltrering, der foregik i organisationer, i institutioner?

Derfor er det svært at forstå, at så mange velbegavede danske intellektuelle fuldstændig glemte demokrati, menneskerettigheder. De vendte det blinde øje til, når de forsvarede Kinas diktatur og Sovjetunionens undertrykkende regime.

I realiteten var det jo en infiltrering, hvor tanken var at nedbryde det danske demokrati, det danske velfærdssamfund og den danske markedsøkonomi.

Det er derfor vigtigt fuldstændig at få klarlagt, hvem den reelle fjende var. Fjenden var ikke PET, fjenden var ikke Forsvarets Efterretningstjeneste, tværtimod.

Derfor er det også utroligt at se den flokmentalitet, der var under den kolde krig – en flokmentalitet, hvor man nu kan se flokken stå i kø ved håndvasken og vaske hænder og forklare og undskyldte, at de var så naive.

Jeg er selv et godt eksempel. Da jeg gik i gymnasiet, var jeg samfundsfaglig student. Min samfundslærer var kommunist. Det er der jo ikke noget galt i. Problemet var sådan set, at bare det at være socialdemokrat i mit gymnasium var et problem. Problemet var, at mit pensum som samfundsfaglig student kun var kommunistisk ideologi. Man talte dengang om det onde, onde USA – dem, som faktisk var vores allierede. Det var ondskaben. Det var den lede kapitalisme, og